

448-102

۳۳۸-۱۰۲

ORIGINAL DOCUMENTS IN BAFE

Case No. 448

Date of filing: 19 Dec '86

** AWARD - Type of Award Final
- Date of Award 19 Dec '86
_____ pages in English 24 pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
AWARD

Case No. 448

Chamber One

پرونده شماره ۴۴۸

شعبه یک

حکم شماره ۱-۴۴۸-۲۸۳

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داری دعوی ایران-ایالات متحده
ثبت شد - FILED	
Date	19 DEC 1986
	تاریخ
No.	۱۳۴۵ / ۹ / ۲۸
	شماره
	448

ترینگ سیستمز کورپوریشن،

خواهان،

- و -

بانک تجارت،

شرکت ملی نفت ایران،

خواندگان.

_____

حکم

_____

حاضران:

از طرف خواهان: آقای جیمز ج. مک گاف،

وکیل

آقای رانلد ای فان دن بوسخه،

نماینده

از طرف خواندگان: آقای محمد کریم اشراق،

نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران

آقای علی اکبر ریاضی،

مشاور حقوقی نماینده رابط

آقای حسین پیران،

دستیار نماینده رابط

خانم زری صدری تبار،

وکیل شرکت ملی نفت ایران

سایر حاضران: آقای دانیل ام. پرایس،

قائم مقام نماینده رابط ایالات متحده امریکا.

ادعاهای خواهان ترینینگ سیستمز کورپوریشن (تی اس سی) علیه خواندگان بانک تجارت و شرکت ملی نفت ایران (شرکت نفت) بابت مصادره ادعائی حسابهای بانکی خواهان در بانک تجارت و مبالغی که حسب ادعا بموجب دو قرارداد منعقدہ با شرکت خدمات نفت ایران (اسکو) طلبکار است در حکم حاضر حل و فصل گردیده است. طبق قراردادهای فوق الذکر، تی اس سی قرار بود برنامه های آموزش زبان فنی و حرفه‌ای برای کارمندان اسکو تدارک نماید.

اول - تاریخچه رسیدگی ها

۱ - در ۱۸ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۸ دی ماه ۱۳۶۰)، تی اس سی دادخواست خود را در دیوان به ثبت رساند. ادعای تی اس سی شامل دو قسمت بود. تی اس سی از بانک

تجارت مبلغ ۱۳۶،۱۸۷/۴۸ دلار امریکا به عنوان معادل دلاری مبلغ ۹،۵۸۰،۷۸۹/- ریال مانده حساب بانکی خود که حسب ادعا بانک تجارت از آن سلب مالکیت کرده، مطالبه نمود. تی اس سی از شرکت ملی نفت مبلغ ۱۷۱،۴۱۶/۴۲ دلار امریکا معادل دلاری مبالغی که حسب ادعا طبق دو قرارداد منعقد شده با اسکو بابت هزینه‌های فسخ و کسور مالیاتی و حق بیمه‌های اجتماعی مطالبه نمود. تی اس سی همچنین بهره نسبت به کل مبلغ مورد ادعا یعنی ۳۰۷،۶۰۳/۹۰ دلار آمریکا و نیز هزینه‌های داوری خود را مطالبه می کند.

۲ - بانک تجارت در ۶ دسامبر ۱۹۸۳ (۱۵ آذر ماه ۱۳۶۲) لایحه دفاعیه خود را به ثبت رساند و در همان تاریخ شرکت ملی نفت دفاعیه‌ای در مورد ادعای مبتنی بر قراردادهای با اسکو به همراه ادعای متقابلی ثبت نمود. به طوری که در لوایح بعدی روشن گردید در ادعای متقابل (۱) مبلغ ۹،۵۸۲،۷۸۹/- ریال بابت استرداد مبلغی که حسب ادعا توسط اسکو اضافه پرداخت گردیده، (۲) مبلغ ۲۴،۰۳۶،۸۳۲/- ریال بابت مالیاتهایی که حسب ادعا پرداخت نشده و (۳) مبلغ ۲۱،۴۸۳،۶۶۶/- ریال بابت حق بیمه‌های اجتماعی که حسب ادعا باید پرداخت می شد، مطالبه گردیده است.

۳ - پس از تبادل لوایح و مدارک دیگر، جلسه استماعی در ۱۳ مارس ۱۹۸۶ (۲۲ اسفند ماه ۱۳۶۴) تشکیل گردید.

دوم - واقعیات و اظهارات

۴ - تی اس سی ادعا می کند که به مفهوم بند ۱ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی، تبعه ایالات متحده است. شرکت ملی نفت نمی پذیرد که مدارک تی اس سی برای اثبات تابعیت شرکت کافی باشد.

۵ - تی اس سی همچنین استدلال می کند که بانک تجارت و شرکت ملی نفت هر دو طبق بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی خواندگان واقعی می باشند. تی اس سی به ویژه استدلال می کند که شرکت ملی نفت جانشین بالفعل حقوق و تعهدات اسکو بوده و بدین لحاظ یک خواننده واقعی است. شرکت ملی نفت انکار می کند که جانشین بالفعل اسکو بوده یا بدین دلیل ادعای تی اس سی متوجه وی باشد.

۶ - شرکت ملی نفت همچنین قبول ندارد که تی اس سی حق داشته باشد این دوا دعای متمایز را که هر یک بابت مبلغی کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار است، در یک دعوا تلفیق نماید.

الف - ادعای حساب بانکی

۷ - در سال ۱۹۷۷، تی اس سی، یک حساب ریالی در بانک ایران و خاورمیانه، سلف بانک تجارت، در اهواز افتتاح نمود. اسکو و بعداً "شرکت ملی نفت بابت خدماتی که تی اس سی انجام می داد، وجوهی به این حساب واریز می کردند. تی اس سی ادعا می کند که این حساب را برای تامین بودجه عملیات روزانه خود در ایران مورد استفاده قرار می داده و اغلب قسمتی از وجوه آن حساب را برای ارسال به شرکت مادر در امریکا، به دلار تبدیل می کرده است.

۸ - وقتی پرسنل تی اس سی در ۲۷ دسامبر ۱۹۷۸ (۶ دیماه ۱۳۵۷) ایران را ترک کردند، حسب ادعا تی اس سی کلیه موجودی حساب خود را مصرف کرده بود. شرکت ملی نفت در ۲۳ ژوئیه ۱۹۷۹ (اول مردادماه ۱۳۵۸) مبلغ ۹،۵۸۲،۷۸۹/- ریال بابت برخی صورت حسابها به آن حساب واریز کرد. تی اس سی ادعا می کند که وجود این سپرده در اکتبر ۱۹۷۹ به وی اطلاع داده شد، و از آن زمان بیحد کوشش کرد ابتدا از طریق حسابدارانش در ایران این وجوه را برداشت و اجازه انتقال آنها را به صورت دلار

کسب نماید. ولی طبق اظهار تی اس سی بانک تجارت با این تقاضا موافقت نکرد. تی اس سی ادعا می کند که بانک تجارت بی دلیل در حساب وی دخل و تصرف، و در نتیجه از مانده حساب وی در سال ۱۹۷۹ که مبلغ -/۹،۵۸۰،۷۸۹ ریال بوده، سلب مالکیت کرده است.

۹ - بانک تجارت انکار می کند که از حساب تی اس سی سلب مالکیت کرده باشد و استدلال می کند که مانده حساب به صورت ریال برای استفاده صاحب امضای مجاز تی اس سی موجود می باشد و در هر حال مقررات کنترل ارزی ایران مانع از انتقال این وجوه به ارز دیگری شده است و ادعای تی اس سی طبق مقررات بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی "پابرجا" نمی باشد زیرا اولین مطالبه کتبی تی اس سی برای انتقال این وجوه پس از ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) به عمل آمده است.

ب) ادعاهای قراردادی

۱۰ - در ۵ ژانویه ۱۹۷۷ (۱۵ دی ماه ۱۳۵۵) دو قرارداد به شماره های ۳-۷۵-۱۵۰-۳۴۹ و ۳-۷۵-۱۵۴-۳۴۹ که به منظور تامین برنامه های حرفه ای و فنی آموزش زبان برای کارمندان اسکو منعقد شده بود، از شرکت خواهر خود بنام لنگوج هاوس اینترنشنال ("ال اچ آی") که آنهم مانند تی اس سی کاملاً به تلمدیا اینکورپوریتد تعلق دارد، به تی اس سی منتقل گردید. دو قرارداد مزبور به ترتیب تا ۳۰ سپتامبر ۱۹۷۸ (۸ مهر ماه ۱۳۵۷) و ۱۴ اکتبر ۱۹۷۸ (۲۲ مهر ماه ۱۳۵۷) تمدید گردیده و در این تاریخ ها منقضی می شدند. در ۲۹ سپتامبر ۱۹۷۸ (۷ مهر ماه ۱۳۵۷) تی اس سی پیشنهادی به اسکو تسلیم کرد که به موجب آن خدمات مزبور بر همان اساس ادامه یابد. در ۱۵ نوامبر ۱۹۷۸ (۲۴ آبان ماه ۱۳۵۷) قراردادی توسط آقای سراجی، از طرف شرکت اسکو، به امضا رسید و به موجب آن قرار شد که تی اس سی تا ۳۱

دسامبر ۱۹۷۸ (۱۰ دی ماه ۱۳۵۷) به ارائه خدمات ادامه دهد.

۱۱ - تی اس سی اظهار می دارد که تا پایان آن ترتیبات به ارائه خدمات ادامه داد و سپس مدرسه زبان را تعطیل و پرسنل خود را در ۲۷ دسامبر ۱۹۷۸ (۶ دی ماه ۱۳۵۷)، از ایران خارج نمود، و صورتحسابهای مختلفی در فوریه، مارس و ژوئیه ۱۹۷۹ به اسکو تسلیم داشت و در ۲۰ دسامبر ۱۹۷۹ (۲۹ آذر ماه ۱۳۵۸) یک شرح حساب نهائی شامل سه صورتحسابی که قبلاً تسلیم کرده ولی پرداخت نشده بود، تسلیم نمود. این صورتحسابها مشتمل بود بر صورتحساب شماره ۴۰۰۲ به مبلغ کل ۶،۵۹۷،۰۷۳/- ریال بابت هزینه های فسخ و صورتحساب شماره ۴۰۰۳ بابت استرداد کسور مالیاتی به مبلغ ۲،۵۲۸،۰۸۳/- ریال و صورتحساب شماره ۴۰۰۴ بابت استرداد کسور حق بیمه های اجتماعی به مبلغ ۲،۹۳۳،۹۸۹/- ریال.

۱۲ - ادعای هزینه های فسخ مبتنی بر تمدید بالفعل ادعائی قراردادهای و ادامه کاربرد مواد ۲۹-۳۱ آن قراردادهای بود که در آنها پرداخت هزینه های فسخ قید شده است. تی اس سی با استناد به دکترین اختیار آشکار، اظهار می دارد که اسکو طبق تمدیدی که آقای سراجی موافقت کرده بود، ملزم به رعایت شرایط قرارداد است و به صورت دیگری ادعا می کند که بر مبنای فرضیه اجرت المثل بابت خدماتی که برای اسکو انجام داده و اسکو پذیرفته، حق دریافت مبالغ مورد ادعا را دارد.

۱۳ - شرکت ملی نفت تمدید قراردادهای را انکار کرده و نمی پذیرد که آقای سراجی اختیار داشته اسکو را به ادامه آن ترتیبات ملزم نماید و اظهار می دارد که شروط ناظر بر فسخ قرارداد با انقضای قرارداد منقضی شد و قبول ندارد که تی اس سی حق داشته باشد به آن شروط استناد کند. به علاوه شرکت ملی نفت منکر این است که بعد از انقضای قراردادهای مربوط خدماتی انجام شده، و بنابراین نمی پذیرد که تی اس سی

ادعائی براساس فرضیه اجرت المثل داشته باشد.

۱۴ - شرکت ملی نفت همچنین ادعا می کند مبلغ مورد مطالبه فعلی تا حدودی که شامل ۹،۵۸۲،۷۸۹/- ریالی است که اشتباهاً به موجب چک در ۲۳ ژوئیه ۱۹۷۹ (اول مرداد ماه ۱۳۵۸) به تی اس سی پرداخت شده، مطالبه مضاعف می باشد. تی اس سی ادعا می کند که پرداخت مزبور که معادل مانده مورد مطالبه تی اس سی در حساب بانکی (منهای ۲،۰۰۰ ریال بابت هزینه یک تلکس) می باشد، قرار بود بابت تسویه ده فقره صورتحساب جمعاً به مبلغ ۱۱،۴۵۸،۳۳۵/- ریال باشد که در ۷ فوریه ۱۹۷۹ (۱۸ بهمن ماه ۱۳۵۷) تسلیم شده بود، و این صورتحسابها جزئی از مبلغ مورد ادعا را تشکیل نمی دهند.

۱۵ - در مورد ادعای تی اس سی بابت استرداد وجوهی که اسکو بابت مالیاتها و حق بیمه های اجتماعی کسر نموده، شرکت ملی نفت ادعا می کند که این مبالغ صحیحاً طبق قراردادهای کسر شده اند.

ج - ادعای متقابل

۱۶ - ادعای متقابل شرکت ملی نفت شامل سه قسمت است. نخست، شرکت ملی نفت مبلغ ۹،۵۸۲،۷۸۹/- ریالی را که حسب ادعا "اشتباهاً" به حساب تی اس سی پرداخته است، مطالبه می کند. تی اس سی ادعاهای شرکت ملی نفت را نمی پذیرد و اظهار می کند که آن پرداخت بابت تسویه صورتحسابهای تسلیم شده قبلی بوده است.

۱۷ - در مورد ادعاهای متقابل مربوط به مالیاتها و حق بیمه های اجتماعی، شرکت ملی نفت اظهار می کند که مبالغی که اینک ادعا می کند طبق قرارداد قابل پرداخت بوده و

چون تی اس سی از پرداخت آن مبالغ خودداری کرده وی خود مسئول پرداخت آنها گردید. ولی تی اس سی استدلال می کند که اینگونه ادعاهای متقابل از صلاحیت دیوان خارجند و در هر صورت وی کلیه مالیاتها و حق بیمه های اجتماعی مقرر در قراردادها را پرداخته است.

سوم - دلایل حکم

الف - موضوعات شکلی

۱۸ - تی اس سی در ۱۲ مارس ۱۹۸۶ (۲۱ اسفند ماه ۱۳۶۴) یعنی روز قبل از استماع این پرونده، یک لایحه استماع مقدماتی مشتمل بر یک لایحه توجیهی و شانزده مستند شماره دار به ثبت رساند. خواندگان در جلسه استماع به قبول آنها اعتراض کردند. چون این لایحه تقریبا "حاوی همان مطالب لایحه قبل از استماعی است که تی اس سی در ۲۹ نوامبر ۱۹۸۵ (۸ آذر ماه ۱۳۶۴) ثبت نموده بود و تنها تفاوت آنها در شماره گذاری و برچسب مدارک مستند است، دیوان لازم نمی بیند این سند را در اخذ تصمیم مورد توجه قرار دهد و به هیچ وجه به آن استناد نکرده است.

۱۹ - به همین نحو، مدارک ترجمه نشده ای که تی اس سی در جلسه استماع به عنوان مدرک پرداخت مالیاتها بین دیوان و خواندگان توزیع کرد هیچ تاثیری بر تصمیمی که دیوان گرفته، نداشته است. بدین ترتیب ضرورت ندارد که تعیین شود آیا می توان آن اسناد را به عنوان مدارک پذیرفت یا خیر.

۲۰ - در مورد این سؤال که آیا تی اس سی مجاز است دو ادعای خود را با یکدیگر تلفیق نماید، دیوان متذکر می گردد که ادعاهای مطروح علیه شرکت ملی نفت و بانک

تجارت با یکدیگر ارتباط نزدیک دارند و منطقی است که آنها را از یکدیگر جدا کرد. مانده حساب بانکی که موضوع ادعای تی اس سی علیه بانک تجارت را تشکیل می دهد، در رابطه با تامین خدمات تی اس سی، توسط شرکت ملی نفت پرداخت شده، و شرکت ملی نفت خود ادعای متقابلی بابت استرداد آن اقامه کرده است. روش دیوان از مدتها قبل این بود که تلفیق دعاوی را مجاز دارد و به خواهان اجازه دهد ادعاهای خود را در دعوی واحدی مطرح کند، مشروط بر آنکه جمع خواسته وی از ۲۵۰،۰۰۰ دلار تجاوز نماید. به هر صورت اعتراض به ادغام ادعاها شامل مسئله صلاحیت دیوان نمی شود بلکه تنها مربوط به رسیدگی توأم دعاوی است. رجوع شود برای نمونه به پرونده فورد ارواسپیس اند کامیونیکیشنز کورپوریشن و نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران قرار موقت شماره ۳-۱۵۹-۳۹ ص ۱۰ (متن انگلیسی) (۴ ژوئن ۱۹۸۴ / ۱۴ خرداد ماه ۱۳۶۳).

ب - صلاحیت

یک (تابعیت خواهان)

۲۱ - تی اس سی ادعا می کند که به عنوان یک شرکت ایالات متحده، به مفهوم بند ۱ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی حق دارد، اقامه دعوی کند. تی اس سی ادله کافی اقامه و دیوان را متقاعد نموده که شرکتی است که طبق قوانین ایالت دلهور تشکیل شده و کاملاً به یک شرکت دیگر ثبت شده در دلهور یعنی تلمدیا اینکورپوریتد تعلق دارد. از ۱۰۰۰ سهم سرمایه مجاز تلمدیا فقط ۳۶۵ سهم منتشر شده و کلیه آنها به نام آقای جان زنکو می باشد و مدرک تابعیت امریکائی وی در دیوان موجود است. چون مابقی سهام مجاز هرگز منتشر نشدند، نمی توانند تاثیری بر تابعیت شرکت داشته باشند. بنابراین دیوان نتیجه می گیرد که تی اس سی می تواند به عنوان یک شرکت ایالات متحده ادعای خود را اقامه نماید.

دو) خواندگان

۲۲ - شرکت ملی نفت ادعاهای قراردادی تی اس سی را متوجه خود نمی داند به این دلیل که وی را نمی توان مسئول تعهداتی دانست که ناشی از قراردادهای منعقد شده با اسکو می باشند. دیوان قبلاً" در پرونده اویل فیلد آو نگزاس، اینکوریپتید و دولت جمهوری اسلامی ایران، قراراعدادی شماره ۴۳ - ۱۰ دیوان عمومی (۹ دسامبر ۱۹۸۲ / ۱۸ آذر ماه ۱۳۶۱) که در Iran- U.S. C.T.R. 347,362 1 به طبع رسیده است، نظر داد که شرکت ملی نفت جانشین بالفعل حقوق و تعهدات اسکو می باشد و مبلغ بدهی و میزان مسئولیت وی باید در هر پرونده خاص توسط شعبه مربوطه تعیین گردد. بدین ترتیب دیگر سئوالی در مورد صلاحیت دیوان نسبت به شرکت ملی نفت به عنوان خواننده ادعای ناشی از قراردادهای منعقد شده با اسکو وجود ندارد.

۲۳ - در مورد ادعای حساب بانکی، بحثی نیست که بانک تجارت مشمول صلاحیت دیوان و یا جانشین بانک ایران و خاورمیانه می باشد.

سه) ادعای حساب بانکی

۲۴ - تی اس سی ترجیح داده است ادعای مربوط به حساب بانکی خود را تحت عنوان سلب مالکیت مطرح نماید، و نه صرفاً" ادعائی مبتنی بر نقض قرارداد از ناحیه بانک تجارت. ولی در هر حال، اولین سؤال برای دیوان باید این باشد که آیا این ادعا در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) پابرجا بوده که بتوان به عنوان ادعای مشمول صلاحیت دیوان و طبق بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی اقامه کرد یا خیر. صرف داشتن مالکیت یا حق نسبت به مانده یک حساب بانکی به تنهایی برای این امر کافی

نیست(۱).

۲۵ - بنابراین برای اینکه تی اس سی در این ادعا حاکم شود، باید اثبات کند که از وجوه حساب وی پیش از ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) سلب مالکیت شده بود. تی اس سی به عنوان مدرک، گزارشی به تاریخ ۳۱ دسامبر ۱۹۷۹ (۱۰ دی ماه ۱۳۵۸) که حسابداران ایرانی وی، حامی و شریک، تهیه کرده‌اند، ارائه داده است. آقای س. نوربخش از آن موسسه گزارش جداگانه و بسیار مفصلی ضمیمه کرده و شرح مراجعاتی را داده که به شعبه اهواز بانک ایران و خاور میانه و دادستانی عمومی انقلاب محل در دسامبر ۱۹۷۹ داشته تا چگونگی آزاد شدن مانده حساب را روشن کند. به وی گفته شده بود که کلیه حسابهای متعلق به خارجیان که در حال حاضر راکد است موقتاً توسط دادگاه انقلاب اهواز بسته شده و امکان دارد که حساب تی اس سی را بتوان تحت برخی شرایط به جریان انداخت از جمله اینکه آن دادگاه برخی اسناد شرکت را بررسی کند. آقای نوربخش در ادامه گزارش خود اسنادی را ذکر می کند که برای تعقیب چنین درخواستی می بایست از تی اس سی تحصیل می کرد.

۲۶ - هرچند اطلاعات مندرج در گزارش حسابداران مفصل است، به اندازه کافی قاطع نیست که به عنوان مبنای این نظر که تا آن موقع سلب مالکیت صورت گرفته بود، به کار رود.

---

(۱) رویه مستمر دیوان در این مورد با حکمی که در پرونده هارزا انجینیرینگ کامپنی و جمهوری اسلامی ایران به شماره ۲-۹۸-۱۹ (۳۰ دسامبر ۱۹۸۲ / ۹ دی ماه ۱۳۶۱) صادر کرده آغاز می شود، چاپ 499 Iran- U.S. C.T.R. 1. ادعا در آن پرونده مبتنی بر فرضیه سلب مالکیت است و دیوان در آن حکم اشعار داشت که:

"صرف حق پرداخت از حساب بانکی، ادعا در محدوده مفهوم بیانیه حل و فصل دعاوی به شمار نمی آید، اما ادعای اینکه از استفاده از حساب بدون دلیل، ممانعت به عمل آمده یا حساب به نحو دیگری ضبط شده، چنین ادعائی رابه وجود می آورد." همان ماخذ صفحه ۵۰۴.

در عوض گزارش مزبور نشان می دهد که تی اس سی می توانست حساب خود را به جریان اندازد هر چند مشروط به محدودیتهائی بود. ولی هیچ نشانه‌ای وجود ندارد که دال بر این باشد که تی اس سی طبق توصیه های مندرج در آن نامه عمل یا واقعا" برای آزاد کردن آن حساب اقدامات بیشتری کرده باشد تا موقعی که در ۶ اکتبر ۱۹۸۱ (۱۴ مهر ماه ۱۳۶۰) تلکسی به بانک تجارت در تهران ارسال داشت و با اشاره به امضا بیانیه‌های الجزیره تقاضا کرد در کسب اجازه انتقال آن معاضدت کنند.

۲۷ - بدین ترتیب مدرک کافی دال بر اینکه ادعای مبتنی بر سلب مالکیت حساب بانکی در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) پابرجا بوده وجود ندارد و بنابراین دیوان باید این قسمت از ادعای تی اس سی را به دلیل عدم صلاحیت رد کند.

ج - ماهیت

یک (ادعاهای قراردادی

الف) صورتحساب شماره ۴۰۰۲

۲۸ - صورتحساب شماره ۴۰۰۲ در اصل برای شرکت خدماتی نفت ایران با مسئولیت محدود ("آیروس") در لندن ارسال شده و تاریخ آن ۱۲ مارس ۱۹۷۹ (۲۱ اسفند ماه ۱۳۵۷) بود و در ۱۹ ژوئیه ۱۹۷۹ (۲۸ تیر ماه ۱۳۵۸) تجدید نظر شده و همراه با نامه مورخ ۲۰ دسامبر ۱۹۷۹ (۲۹ آذر ماه ۱۳۵۸) توسط تی اس سی مجددا" تسلیم گردید. در این صورتحساب فهرست اقلامی تحت عنوان "هزینه‌های فسخ" در مورد هر دو قرارداد شماره ۳-۷۵-۱۵۰-۳۴۹ و شماره ۳-۷۵-۱۵۴-۳۴۹، جمعا" به مبلغ ۶,۵۹۷,۰۷۳ ریال ذکر گردیده است.

۲۹ - تی اس سی این ادعا را به استناد شروط ناظر بر هزینه های فسخ مندرج در مواد ۲۹-۳۱ دو قرارداد و براین اساس مطرح می کند که به موجب موافقت کتبی آقای سراجی با ادامه تامین خدمات توسط تی اس سی، همان شروط خاص قراردادی کماکان حاکم بر ترتیبات بین طرفین بوده‌اند.

۳۰ - مدارک موجود حاکی است که در ۲۹ سپتامبر ۱۹۷۸ (۷ مهر ماه ۱۳۵۸) یعنی یک روز قبل از انقضاء قرارداد اول، تی اس سی پیشنهادی به شکل نامه به عنوان اسکو تسلیم کرد که در آن تمدید خدمات بر مبنای ادغام دو قرارداد در یک قرارداد واحد پیش بینی شده و به موجب آن تی اس سی برای مدت بیشتری تا روز ۳۰ سپتامبر ۱۹۷۹ (۸ مهر ماه ۱۳۵۸) به ارائه خدمات ادامه می داد. در این نامه سه قیمت متفاوت بر مبنای افزایش احتمالی تعداد کلاسها در آن مدت پیشنهاد شده بود.

۳۱ - این پیشنهاد به اینصورت مورد قبول اسکو قرار نگرفت بلکه مدارک حاکی است که تا رسیدگی بیشتر به پیشنهاد، یک ترتیب موقت مورد توافق واقع شد. در ۱۵ نوامبر ۱۹۷۸ (۲۴ آبان ماه ۱۳۵۷) سندی در تأیید این مطلب به امضای آقای سراجی از شرکت اسکو و نماینده تی اس سی رسید که در آن اظهار شده است:

" در وضع مشکل موجود غیرممکن است که ترتیبی برای تمدید قراردادهای ۳-۷۵-۱۵۰ و ۳-۷۵-۱۵۴ بین ترینینگ سیستمز کورپوریشن و شرکت خدمات نفت ایران داده شود.

معذک بین دو طرف (تی اس سی و اسکو) این تفاهم حاصل است که ترینینگ سیستمز کورپوریشن به تدارک خدمات به قسمی که در قراردادهای مذکور فوق پیش بینی شده تا مدتی که شامل آخر روز ده دی ۱۳۵۷ (یا ۳۱ دسامبر ۱۹۷۸) می شود، ادامه دهد.

همچنین این تفاهم حاصل است که پیشنهاد مورخ ۲۹ سپتامبر ۱۹۷۸ تی اس سی همچنان معتبر و نافذ باقی خواهد ماند و بمحض اینکه وضع اجازه دهد بدان توجه لازم معطوف خواهد شد. تا آن تاریخ تی اس سی ارسال صورتحساب دو ماهه بر مبنای نرخ های جاری را به صورت فعلی ادامه خواهد داد."

۳۲ - با توجه به اینکه اسکو با احتمال زیاد براساس این سند که به امضای آقای سراجی رسید، در ازای خدمات تی اس سی تا پایان دسامبر ۱۹۷۸ پرداخت را ادامه داد، ایراد شرکت ملی نفت مبنی بر اینکه آقای سراجی اختیار نداشته که اسکو را ملزم به اجرای چنین ترتیبی نماید، باید رد شود.

۳۳ - هرچند ادعای تی اس سی براین اساس قرار دارد که این سند موافقت با ادامه یا تمدید قراردادهای و کلا" با همان شروط تلقی می شود، دیوان مبنائی برای این فرض که سند مزبور چنین اثری دارد، نمی یابد. در نامه مورخ ۱۵ نوامبر ۱۹۷۸ (۱۴ آبان ماه ۱۳۵۷) اشعار گردیده که تمدید مورد درخواست "غیرممکن" است. بلکه ترتیبی که به جای آن داده شد محدود به ادامه خدمات تی اس سی به طور موقت بود که صورت حساب آن باید براساس نرخهای سابق ارسال می شد و به اینصورت یک راه حل موقتی بود تا پیشنهاد تی اس سی را بتوان مورد بررسی قرار داد. در نبود مدارکی که خلاف این نظر را نشان دهد، نمی توان فرض کرد که این نامه تلویحا" متضمن شروط فسخ مندرج در قراردادهای اصلی یا در واقع شروط خاص دیگری غیر از شروط محدودی که فی الواقع در آن مورد اشاره قرار گرفته، باشد. بنابراین دیوان ادعای تی اس سی بابت هزینه های فسخ را رد می کند.

۳۴ - حتی اگر امکان داشت که نامه مورخ ۱۵ نوامبر ۱۹۷۸ (۲۴ آبان ماه ۱۳۵۷) را متضمن مواد ۲۹-۳۱ قراردادهای اصلی دانست، هرگونه تمدیدی تنها تا ۳۱ دسامبر ۱۹۷۸ (۱۰ دی ماه ۱۳۵۷) که طبق مفاد همان نامه قراردادهای منقضی می شدند، معتبر می بود. اسکو و بعدا" شرکت ملی نفت بابت خدماتی که تی اس سی تا آن تاریخ انجام و صورتحساب داده بود، کماکان به پرداخت ادامه دادند و این روشی است مغایر با ادعای مبتنی بر فسخ بی دلیل. بدین ترتیب مبنائی برای استناد به شروطی نیست که تنها در صورتی مصداق پیدا می کرد که اسکو قبل از تاریخ انقضاء و بدون دلیل،

قرارداد را فسخ می کرد.

۳۵ - پس از رد این قسمت از ادعاء دیوان ضروری نمی داند که مدارک مربوط به تاریخ و چگونگی بسته شدن تاسیسات آموزشی تی اس سی در اهواز یا پرداختهای وی را که اساس ادعای او بابت هزینه های فسخ را تشکیل می دهند، رسیدگی کند.

ب) صورتحساب شماره ۴۰۰۳

۳۶ - صورتحساب شماره ۴۰۰۳ نیز مانند صورتحساب شماره ۴۰۰۲ مورخ ۱۲ مارس ۱۹۷۹ (۲۱ اسفند ماه ۱۳۵۷) بود و همراه با نامه مورخ ۲۰ دسامبر ۱۹۷۹ (۲۹ آذر ماه ۱۳۵۸) تی اس سی مجدداً تسلیم شده بود زیرا تا آن تاریخ وجه آن پرداخت نگردیده بود. در آن صورتحساب استرداد مبالغی که اسکو طبق دو قرارداد بابت حق بیمه های اجتماعی و مالیاتهای شرکتی کسر کرده بود، مطالبه شده است. جمع مبلغ صورتحساب -/۲,۵۲۸,۰۸۳ ریال است و شامل مدت بین ۱۵ فوریه ۱۹۷۸ (۲۶ بهمن ماه ۱۳۵۶) تا ۷ اکتبر ۱۹۷۸ (۱۵ مهر ماه ۱۳۵۷) می شود.

۳۷ - اسکو، در تمام مدت دو قرارداد در موقع پرداخت، ۱۰ درصد از مبلغ ناخالص هر صورتحساب تی اس سی را کسر می کرد. از این کسور، ۵ درصد طبق ماده ۴ قراردادها بابت مالیات بود. آن ماده مقرر می داشت که:

" شرکت از کلیه مبالغی که به موجب بند ۳ این موافقتنامه توسط پیمانکار صورت داده می شود، مالیات موضوعه را مطابق ماده ۷۵ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند ماه ۱۳۴۵ و یا هرگونه اصلاحیه ای که در آن زمان قابل اجرا باشد، کسر می نماید. هرگونه مبلغ بدهی به شرکت نیز از مبلغ صورتحسابها کسر می گردد."

۳۸ - مبلغی که بابت مالیاتها کسر شده و اینک طبق این صورتحساب، مورد مطالبه تی اس سی است بالغ بر -/۱,۴۹۶,۷۶۴ ریال می باشد.

۳۹ - روش معمول طرفین در مورد پرداخت مالیات در شهادت آقای آرون نارنگ، مدیر پروژه تی اس سی و مسئول عمومی اداره قراردادها طی مدت ذیربطه در جلسه استماع توضیح داده شد. آقای نارنگ اظهار داشت که اسکو ۵ درصد برداشتی را به مقامات مالیاتی می پرداخته و رسید دریافت می کرده و سپس این رسیده را به تی اس سی می داده و تی اس سی آنها را همراه با اظهارنامه های مالیاتی خود به مقامات مالیاتی تسلیم می کرده است. معادل مبالغ این رسیده به بستانکاروی منظوری شد و تی اس سی هر مبلغ دیگری که بدهکار می شد می پرداخت. اگر تی اس سی مالیات کمتری از آنچه اسکو کسر کرده بود بدهکار بود، تی اس سی استرداد مبالغی را که اضافه پرداخته بود از اسکو درخواست می کرد. آقای نارنگ اضافه کرد که آخرین رسیدهای که اسکو به تی اس سی داده، در ژوئیه یا اوت ۱۹۷۸ بود و ادعای حاضر بابت استرداد مابقی پرداخته های است که به عمل آورده بود.

۴۰ - دیوان متقاعد نشده که مفاد قرارداد مورد استناد تی اس سی را بتوان به نوعی تعبیر کرد که اسکو متعهد باشد رسیده را ارائه کند یا مبالغ آنها را مسترد نماید. هر ادعای اضافه پرداخت از طرف تی اس سی باید علیه وزارت دارائی ایران که وجه به آن پرداخت شده است، باشد نه علیه خود اسکو. در هر حال چنین ادعائی باید مبتنی بر مدرکی باشد که نشان دهد تی اس سی بیش از مبلغی که بابت مدت مورد بحث بدهکار بوده، پرداخته است. در این مورد دلیلی وجود ندارد که تی اس سی در نتیجه عدم ارائه رسیده های مالیاتی توسط اسکو متحمل خسارتی شده باشد. بدین ترتیب ضرورت ندارد که تعیین شود آیا اسکو طبق قرارداد متعهد بوده آن رسیده را ارائه دهد یا خیر. بنابراین دیوان ادعای مربوط به مالیاتها را رد می کند.

۴۱ - در مورد حق بیمه‌های اجتماعی، روش دیگری برای کسر مبالغ به کار می‌رفت. طبق نامه مورخ ۳۰ سپتامبر ۱۹۷۵ (۸ آذر ماه ۱۳۵۴) که همراه با یک رشته پیشنهادات ضمیمه آن با اشاره جزء لاینفک ماده ۱/۲ هر یک از دو قرارداد شده بود اسکو ۵٪ مبلغ هر صورتحساب را کسر می‌کرد. پیشنهاد مزبور حاوی جمله زیر بود:

"به محض ارائه مدارک مثبت به اسکو دایر بر انجام تعهدات ال اچ آی در قبال سازمان بیمه‌های اجتماعی تمام وجوه کسر شده توسط اسکو به منظور تضمین این پرداخت فوراً و تماماً" به ال اچ آی مسترد خواهد گشت."

۴۲ - طبق اسناد موجود، تی اس سی حق بیمه‌های اجتماعی خود را مستقیماً به مقامات مربوط در اهواز می‌پرداخت و رسیدهایی به صورت گواهی تسویه حساب دریافت می‌کرد و به اسکو تسلیم می‌نمود. سپس اسکو کسور بابت مدت‌های موضوع گواهی‌ها را مسترد می‌نمود. یک گواهی تسویه حساب صادره از سازمان تامین اجتماعی اهواز به عنوان جزئی از مدارک تی اس سی به ثبت رسیده که موعید این است که کلیه حق بیمه مقرر تا ژوئن ۱۹۷۸ پرداخت شده است. آقای نارنگ تأیید کرد که اسکو مبالغ برداشتی بابت مدت مذکور را مسترد داشت و آخرین آن کسور در ژوئیه ۱۹۷۸ واصل گردید. تی اس سی اینک مبلغ -/۱۰,۳۱۹,۳۱۹ ریال را که به موجب دو قرارداد طی مدت بین ۵ ژوئن ۱۹۷۸ (۱۵ خرداد ماه ۱۳۵۷) تا ۷ اکتبر ۱۹۷۸ (۲۵ مهر ماه ۱۳۵۷) کسر شده بود، مطالبه می‌کند.

۴۳ - طبق قراردادهای برای اینکه تی اس سی بتواند مبالغ کسر شده را از اسکو دریافت نماید، باید "مدرکی" ارائه دهد که حق بیمه‌های اجتماعی خود بابت مدت بین ۵ ژوئن ۱۹۷۸ (۱۵ خرداد ماه ۱۳۵۷) تا ۷ اکتبر ۱۹۷۸ (۱۵ مهر ماه ۱۳۵۷) را پرداخته است. آقای نارنگ در شهادت خود در جلسه استماع اظهار داشت که این حقوق را طبق معمول پرداخته و گواهی‌های آنها را به اسکو تسلیم کرده و انتظار استرداد این مبالغ می‌رفت، هر چند که وی نمی‌تواند جزئیات اقداماتی را که برای ترغیب اسکو به

بازپرداخت انجام داده بود بخاطر آورد، ولی در تلکسی که در ۱۲ اکتبر ۱۹۷۸ (۲۰ مهرماه ۱۳۵۷) به دفتر تلمدیا در شیکاگو ارسال داشت و در مورد وضع مالی آن ماه گزارش داد اظهار داشت که :

" برای وصول پرداختهای معمول مشکلی نداریم ولی در وصول رسیدهای مالیاتی و بازپرداخت حق بیمه‌های اجتماعی با چند مشکل روبرو هستیم."

علاوه بر این آقای نارنگ طی گزارشی که بعد از خروج پرسنل تی اس سی از اهواز در پایان دسامبر ۱۹۷۸ برای آقای تبوس و آقای فان دن بوسخه از شرکت تی اس سی، تهیه کرده بود، تحت عنوان "موضوعات پولی" اظهار داشت :

"مبالغی که بابت حق بیمه‌های اجتماعی که تقریباً تا پایان مه ۱۹۷۸ کسر شده بود وصول گردید، ما بابت ماههای ژوئن، ژوئیه، اوت و سپتامبر گواهی تسویه حساب دریافت کردیم ولی اسکو تاکنون وجوه آنها را به ما مسترد نکرده است."

۴۴ - این اظهارات و شهادت آقای نارنگ وقتی تواما" مورد توجه قرار گیرد در حکم نشانه روشنی است که حق بیمه‌های اجتماعی بابت فاصله بین ۵ ژوئن ۱۹۷۸ (۱۵ خرداد ماه ۱۳۵۷) تا ۷ اکتبر ۱۹۷۸ (۱۵ مهر ماه ۱۳۵۷) پرداخت شده و مدارک آنها به صورت گواهی تسویه حساب به اسکو داده شده است و اساساً دلیلی وجود نداشت که بازپرداخت وجوه مزبور صورت نگیرد. براساس این مدارک، دیوان حکمی به مبلغ درخواستی در صورتحساب شماره ۴۰۰۳ بابت حق بیمه‌های اجتماعی به مبلغ ۱،۰۳۱،۳۱۹/- ریال به نفع تی اس سی صادر می‌کند.

ج - صورتحساب شماره ۴۰۰۴

۴۵ - صورتحساب شماره ۴۰۰۴ که در اصل در تاریخ ۱۲ مارس ۱۹۷۹ (۲۱ اسفند ماه ۱۳۵۷) صادر شده بود، در ۲۰ دسامبر ۱۹۷۹ (۲۹ آذر ماه ۱۳۵۸) مجدداً به آبروس

تسلیم گردید و در آن مبلغ -/۲،۹۳۳،۹۸۹ ریالی که بابت حق بیمه های اجتماعی کسر شده درخواست شده بود. فهرستی از صورتحسابهای بدون تاریخ نیز ضمیمه آن بود. تی اس سی طی جلسه استماع اذعان کرد که این صورتحسابها مربوط به سالهای ۷۶-۱۹۷۵ است هر چند که نه خوانده و نه دیوان هیچ وسیله‌ای برای احراز این واقعیت ندارند. هیچ مدرکی ارائه نشده که ثابت کند تی اس سی این حقوق را پرداخته و اقدام لازم را برای وصول بازپرداخت آنها کرده باشد و نیز خوانده در موقعیتی نبود که بتواند مدارک خود را در این باره بررسی کند و دفاعی ارائه دهد. بنابراین ادعای حاضر باید به دلیل عدم کفایت مدارک، مردود اعلام شود.

دو (ادعاهای متقابل

۴۶ - شرکت ملی نفت ضمن ادعای متقابل خود استرداد مبلغ -/۹،۵۸۲،۷۸۹ ریالی را که در ژوئیه ۱۹۷۹ به تی اس سی پرداخته، مطالبه می کند. از مدارک روشن است که این مبلغ بابت خدماتی که تی اس سی انجام داده و در مقابل صورتحسابی که آن شرکت در فوریه ۱۹۷۹ تسلیم نموده، پرداخت شده است. شرکت ملی نفت در انجام تعهدات تی اس سی بحثی نداشت و پرداخت موقوف به انجام هیچ شرطی نبود. بنابراین این قسمت از ادعای متقابل شرکت ملی نفت مردود است.

۴۷ - در مورد ادعاهای متقابل مالیات‌ها و حق بیمه‌های اجتماعی، دیوان براساس بررسی خود از قراردادهای، در زمینه ادعاهای تی اس سی برای بازپرداخت این مبالغ قانع شده است که کسر ۱۰ درصد مبالغ ناخالص صورتحسابها برای این بوده که تی اس سی را از تعهدات قراردادی خود در این مورد بری الذمه نماید. مضافاً تا حدودی که ادعاهای شرکت ملی نفت، مبتنی بر اعمال مقررات مالیاتی و تامین اجتماعی ایران است، ادعاهای متقابل خارج از صلاحیت دیوان قرار می‌گیرند. بنابراین، این ادعاهای متقابل نیز مردود می‌باشند.

سه (نرخ تسعیر

۴۸ - تی اس سی هر دو قسمت ادعای خود را درلوايح خود در ديوان به دلار آمريكا ذكر كرده، هرچند كه در قراردادها پرداخت به ريال مقرر شده و صورتحسابهای تی اس سی بر همین اساس است. تی اس سی نرخ ۷۰/۳۵ ريال برای هر دلار آمريكا را به كار برده هر چند كه هیچ توجیبهی برای انتخاب خود ارائه نداده است. بنابراین این سؤال مطرح می شود كه تاریخ درست برای تبدیل مبلغ ریالی قابل پرداخت به دلار، كدام است؟

۴۹ - ضابطه ای كه این شعبه به كار برده، این بوده كه تاریخ ایجاد تعهد را انتخاب كند و نرخ تسعیر جاری در آن تاریخ را برای تبدیل به كار برد، مشروط بر اینکه متقاعد شده باشد كه خواهان طبق جریان عادی كار اگر وجوه را به موقع دریافت می كرد آن را به خارج منتقل می نمود (۲). در پرونده حاضر مبلغ حكم عبارت از كسور حق بیمه های اجتماعی ماههای ژوئن تا پایان سپتامبر ۱۹۷۸ می باشد. چون مدارك حاكي است كه تی اس سی حداقل در اكتوبر ۱۹۷۸ مدارك مربوط به پرداخت حقوق این مدت را به اسكو تسلیم كرده، این مبالغ باید حداكثر تا ۳۱ دسامبر ۱۹۷۸ (۱۰ دی ماه ۱۳۵۷) به وی مسترد می شد.

۵۰ - صورتحساب شماره ۴۰۰۳ كه حكم حاضرمبتنی بر آن است، ابتدا در مارس ۱۹۷۹ به شركت ملی نفت و سپس در تاریخهای ۱۹ ژوئیه ۱۹۷۹ (۲۸ تیر ماه ۱۳۵۸) و ۲۰ دسامبر ۱۹۷۹ (۲۹ آذرماه ۱۳۵۸) طی نامه ای از طرف تلمدیا اینكورپوریتد، مجدداً به آيروس تسلیم گردیده است. در هیچيك از نامه ها معادل دلاری مبلغ ریالی مورد مطالبه ذكر

---

(۲) برای نمونه رجوع شود به پرونده: بلاونت برادرز كورپوریشن و دولت جمهوری اسلامی ایران، شركت خانه سازی ایران حكم شماره ۱-۵۲-۲۱۵ ص ۳۲-۳۱ (متن انگلیسی) (۶ مارس ۱۹۸۶/۱۵ اسفند ماه ۱۳۶۴).

نشده و در واقع در نامه دوم مشخصاً تقاضا شده که وجوه مزبور به "حساب شماره ۵۹۰۱۵ ما در بانک ایران و خاور میانه اهواز واریز شود". هیچ نشانه خاصی وجود ندارد که نشان دهد اگر اسکو فوراً مبلغ را می پرداخت آن وجوه بلافاصله به ایالات متحده ارسال می شد، لیکن اگر این وجه تا دسامبر ۱۹۷۸ پرداخت می شد دلیلی وجود نداشت که تی اس سی آنرا در حساب خود در بانک اهواز نگاه می داشت زیرا ترتیبات ادامه خدمات قرار بود در ۳۱ دسامبر ۱۹۷۸ (۱۰ دی ماه ۱۳۵۷) منقضی شود و رسماً هیچ توافقی برای تمدید این مدت به عمل نیامده بود. در واقع تی اس سی اظهار داشت که تا موقعی که پرسنل وی در ۲۷ دسامبر ۱۹۷۸ (۶ دی ماه ۱۳۵۷) ایران را ترک کردند، کلیه وجوه حساب بانکی خود را مصرف کرده بود.

۵۱ - در شرایط پرونده حاضر دیوان مقرر می دارد که نرخ مناسب تبدیل، نرخ رایج بازار در ۳۱ دسامبر ۱۹۷۸ (۱۰ دی ماه ۱۳۵۷) می باشد. طبق نوشته نشریه صندوق بین المللی پول International Financial Statistics (پیوست راجع به نرخهای تسعیر در ۱۹۸۱)، نرخ تسعیر رسمی در آن تاریخ ۷۰/۴۷۵ ریال برای هر دلار امریکا بود. بنابراین مبلغی که به نفع تی اس سی مورد حکم قرار گرفته، معادل ۱۴،۶۳۳/۸۳ دلار می گردد.

د - بهره

۵۲ - تی اس سی استحقاق دارد بهره مبلغ مورد حکم را از اول ژانویه ۱۹۷۹ (۱۱ دی ماه ۱۳۵۷) دریافت کند. در مورد نرخ صحیح بهره، این شعبه نظر خود را در تهیه و اعمال یک روش یکنواخت در صدور حکم بهره در پرونده های مطروح نزد خود، در پرونده سیلوانیا تکنیکال سیستمز اینکوریپتد و دولت جمهوری اسلامی ایران، حکم شماره ۱-۶۴-۱۸ (۲۷ ژوئن ۱۹۸۵ / ۶ تیر ماه ۱۳۶۴) اعلام کرده است. در نبود شرط

قراردادی در مورد نرخ بهره، دیوان نرخ بهره را بطور تقریب براساس نرخ بهره‌ای که خواهان موفق در صورت دسترسی به پول خود، از سرمایه‌گذاری به صورت معمول در کشور خود عایدش می‌شده، بدست می‌آورد. گواهی سپرده شش ماهه در ایالات متحده، قسمی از این نوع سرمایه‌گذاری است که متوسط نرخ بهره آن در منابع رسمی معتبر موجود است.

۵۳ - در پرونده حاضر، مدت ذریبط برای شروع ادعای موفق، از اول ژانویه ۱۹۷۹ (۱۱ دی ماه ۱۳۵۷) آغاز می‌شود و متوسط نرخ بهره پرداختی برای سپرده‌های شش ماهه از آن تاریخ تا تاریخ صدور حکم حاضر تقریباً "یازده درصد می‌باشد و این نرخ است که دیوان به کار می‌برد.

ه - هزینه‌ها

۵۴ - تی اس سی تقاضا دارد حکمی به مبلغ ۱۸،۹۹۸/۴۲ دلار بابت هزینه‌های داوری منجمه حق الوکاله و هزینه سفر و حق الترجمه به نفع وی صادر شود. با توجه به ضوابطی که در پرونده سیلوانیا تکنیکال سیستمز اینکورپوریتد و دولت جمهوری اسلامی ایران، حکم شماره ۱-۶۴-۱۸۰ (۲۷ ژوئن ۱۹۸۵ / ۶ تیر ماه ۱۳۶۴) تشریح شده و نیز با توجه به نتیجه این پرونده، دیوان مقرر می‌دارد که طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را متقبل شوند.

چهارم - حکم

به دلایل پیش گفته،

دیوان به شرح زیر حکم صادر می کند:

یک) خواننده، شرکت ملی نفت ایران متعهد است که مبلغ چهارده هزار و ششصد و سی و سه دلار و هشتاد و سه سنت امریکا (۱۴،۶۳۳/۸۳ دلار) به علاوه بهره ساده آن به نرخ یازده درصد در سال (براساس ۳۶۵ روز) از اول ژانویه ۱۹۷۹ (۱۱ دی ماه ۱۳۵۷) لغایت تاریخی که کارگزار امانی به بانک امین دستور پرداخت مبلغ حکم از حساب تضمینی را صادر می کند به خواهان، ترینینگ سیستمز کورپوریشن بپردازد.

دو) مابقی ادعاهای ترینینگ سیستمز کورپوریشن و ادعاهای متقابل شرکت ملی نفت مردود اعلام می شوند.

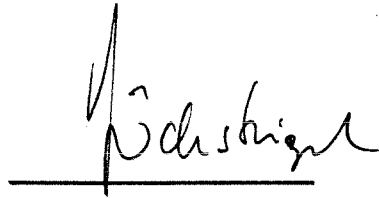
سه) هر یک از طرفین باید هزینه های داوری مربوط به خود را متقبل شود.

تعهد فوق با پرداخت از محل حساب تضمینی مفتوح به موجب بند ۷ بیانیه مورخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر ایفاء خواهد شد.

بدینوسیله حکم حاضر برای ابلاغ به کارگزار امانی به ریاست دیوان تسلیم می گردد.

لاهور، به تاریخ ۱۹ دسامبر ۱۹۸۶ برابر ۲۸ آذر ماه ۱۳۶۵

کارل - هاینس بوکشتیگل

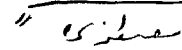
رئیس شعبه یک

به نام خدا

هوارد ام هولتزمن

مخالف در مورد ادعای حساب بانکی،
موافق با سایر قسمت‌های حکم.
رجوع شود به نظر جداگانه.

محسن مصطفوی

جز در مورد رد دعاوی مالیات‌ها و
حق بیمه اجتماعی و نرخ تسعیر ارز
و بهره که قبلاً در خصوص آنها
اظهار نظر جداگانه کرده‌ام با
رای موافقم.

م.ف / م.ب